

Мо ҳама одамони боэтимодно дӯст медорем — онҳоеро, ки ба гуфташон амал мекунанд ва вақте ки мо ба онҳо ниёз дорем, дар паҳлӯямон қарор мегиранд. Аксарияти одамоне, ки супоришҳои худро иҷро намеkunанд, одатан барои ин сабабе доранд. Онҳо метавонанд бигӯянд, ки вақт хеле кам буд ё шароит мусоид набуд. Аммо агар дар дили мо ҳисси ҳақиқии масъулият ва қарздорӣ бошад, мо идома медиҳем ва он чизеро, ки ба ӯҳда гирифтаем, иҷро мекунем. Касоне, ки вазифаи худро содиқона иҷро мекунанд, ба муваффақият ноил мешаванд.

Муҳимияти иҷрои қарз ва масъулиятро яке аз ҳикояҳои, ки Исо нақл кардааст, хеле хуб нишон медиҳад. Ў медонист, ки чӣ гуна аз ҳикоя истифода бурда, ниёзҳои амиқи одамонро нишон диҳад. Одатан, шунавандагон мефаҳмиданд, ки сухан дар бораи чӣ меравад. Дар Инҷили Матто 21:33–46 мо яке аз чунин масалҳоро пайдо мекунем. Исо масали МУҲИМ БУДАНИ ҚАРЗРО нақл кард.

Матт 21:33-46: "33 Масали дигаре бишнавед. Соҳиби хонае буд, ки тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште дар он сохт, бурҷе барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт. 34 Чун мавсими мева расид, хизматгорони худро назди тоқдорон фиристод, то ки меваи худро бигирад; 35 Лекин тоқдорон хизматгорони ӯро гирифта, баъзеро заданд, баъзеро куштанд ва баъзеро сангборон карданд. 36 Боз ӯ хизматгорони дигарро фиристод, ки аз пештара зиёдтар буданд; ба онҳо низ ҳамон тавр амал карданд. 37 Дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: „Аз писарам шарм хоҳанд дошт“. 38 Лекин тоқдорон чун писарро диданд, ба якдигар гуфтанд: „Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем ва соҳиби мерос шавем“. 39 Ва ӯро гирифта, аз тоқзор берун бароварданд ва куштанд. 40 Пас, чун соҳиби тоқзор ояд, ба он тоқдорон чӣ хоҳад кард?» 41 Ба ӯ гуфтанд: «Он бадкоронро ба марги шадид маҳкум карда, тоқзорро ба тоқдорони дигаре хоҳад супурд, ки меваро дар мавсимаш ба ӯ диҳанд». 42 Исо ба онҳо гуфт: «Магар ин Навиштаро ҳаргиз нахондаед: „Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид: ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст“? 43 Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода хоҳад шуд, ки меваи онро биёрад; 44 Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро мачақ кунад». 45 Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои ӯро шунида, донишанд, ки ӯ дар бораи онҳо сухан меронад, 46 Ва хошанд ӯро дастгир кунанд; лекин аз мардум тарсиданд, чунки ӯро пайғамбар медонишанд."

Барои фаҳмидани аҳамияти қарз мо бояд ба якчанд САҲНА дар ин ҳикоя назар андозем.

НАҚШАИ БОДИҚҚАТ ТАРҲРЕЗИШУДА. Ин саҳна ҷойи воқеаи масалро тасвир мекунад. Соҳиби хона ё заминдор ҳангоми бунёд кардани тоқзори худ ҳамаи ҷузъиётро ба назар гирифт. Ў тоқзорро бодиққат шинонд. Дар гирди тоқзор девори муҳофизатӣ сохт. Дар дохили тоқзор чархушти шаробкашӣ канд ва дар он ҷо манорае бино кард. Девори муҳофизатӣ намегузошт, ки дуздон ба дохили тоқзор дароянд. Чархушти шаробкашӣ барои коркарди ангур ҳангоми ҷамъоварии ҳосил ва фишурдани шарбати ангур истифода мешуд. Манора бошад, барои посбон пешбинӣ шуда буд, то ӯ ҳосил ва тоқзорро муҳофизат кунад.

Ў нақшаашро хеле бодиққат тарҳрезӣ карда буд. Ҳамаи ҷузъиётро ба ҳубӣ андешида буд. Пас аз он ки ба ҳамаи ин ҷузъиёт аҳамият дод, тоқзорро ба иҷора дод. Ў онро ба

деҳқонон ба иҷора супорид. Ва вақте вақти ҷамъоварии ҳосил расид, ӯ интизор буд, ки мувофиқи шартномаи иҷора аз ин тоқзор ҳиссаи муайяни ҳудро ба даст меорад. Аз ин рӯ, ӯ фасли ҳосилгундориро назорат мекард ва медонист, ки кай ҳосил мерасад. Он гоҳ ки вақти ҷамъоварии мева расид, ӯ чанд нафар хизматгори худро фиристод, то ҳиссаи ӯро биёранд.

Ман ин соҳибзаминро ҳамчун шахси бодикқат мебинам. Ӯ нақшаи хуб андешидашуда дошт. Ӯ ҳама чизро бодикқат тарҳрезӣ карда буд, то корҳо мувофиқи нияташ анҷом ёбанд. Ин нақшаи бодикқат таҳияшуда бояд ба мо аҳамияти вазифа ва масъулиятро нишон диҳад. Мо бояд ҳар як амали худро бодикқат ба нақша гирем. Пас, дар пеши шумо саҳнаи нақшаи бодикқат таҳияшуда қарор дорад.

САҲНАИ ЭЪТИРОЗ. Дар саҳнаи ЭЪТИРОЗ амалҳои қаҳрамонони ин ҳикоя нишон дода мешаванд. Вақте ки соҳиби тоқзор хизматгори худро барои ҷамъоварии мева фиристод, он деҳқононе, ки тоқзорро кор мекарданд, бениҳоят бераҳмона рафтор карданд. Онҳо аз додани ҳиссаи соҳибзамин даст кашиданд. Гузашта аз ин, онҳо хизматгоронро, ки соҳиби тоқзор барои гирифтани ҳосил фиристода буд, дастгир карданд. Якero заданд, дигарero куштанд ва саввумиро сангсор карданд.

Он гоҳ соҳибзамин хизматгори дигарро фиристод, ки шумораашон аз гурӯҳи аввал зиёдтар буд. Ӯ фикр мекард, ки гурӯҳи калонтар метавонад он чизро, ки ба ӯ тааллуқ дошт, ҷамъоварӣ карда биёрад. Аммо деҳқонон бо гурӯҳи дуюм низ ҳамон тавр рафтор карданд, ки бо гурӯҳи аввал карда буданд. Эътирози онҳо ба дараҷаи ниҳии бераҳмӣ расида буд.

Аммо баъд соҳибзамин чунин андеша кард: «Албатта, агар писари худро фиристам, онҳо писари маро эътиром хоҳанд кард». Ва писари худро назди онҳо фиристод. Аммо онҳо ба ҷойи эътиром кардани писари ӯ, дар ӯ имконияти ба даст овардани меросро диданд. Онҳо метавонистанд тоқзорро соҳиб шаванд, агар танҳо ворис — писари соҳибзаминро — бикушанд. Ҳамин тавр ҳам карданд. Ӯро дастгир карданд, аз тоқзор берун бароварданд, куштанд ва баъд меросро соҳиб шуданд.

Ин саҳнаи эътироз ва бераҳмӣ аст. Ин эътирози бераҳмона бояд ба мо аҳамияти қарзро нишон диҳад. Мо бояд аз чунин муносибат ҳуддорӣ кунем. Мо бояд бе эътироз он чизро, ки ба ӯҳда гирифтаем ва ба он мувофиқа кардаем, иҷро намоем.

САҲНАИ ҶАЗО. Саҳнаи ҶАЗО натиҷаи ҳосили бадкорихоро нишон медиҳад. Пас аз нақл кардани воқеаи рӯйдода, Исо саволе дод:

«Пас, вақте ки соҳиби тоқзор биёяд, бо ин тоқпарварон чӣ хоҳад кард?»

Мардум ҷавоб доданд: «Ин бадкоронро ба марги шарирон гирифта мекунад ва тоқзорро ба тоқпарварони дигар медиҳад».

Бадкорӣ бояд ҷазо дода шавад. Соҳиби тоқзор наметавонист ин воқеаро бе ҷазои муносиб гузорад. Акнун онҳо рад карда шуданд. Онҳоро як сӯ партофтанд. Адолат бояд барқарор мешуд. Ҷазо бояд меомад. Дар ин ҳеҷ шубҳае нест.

Исо аз Забур 118 иқтибос оварда, аз ин одамон пурсид, ки оё онҳо нахондаанд, ки забурнавис дар бораи санги радшуда ва он ки чӣ гуна санги радшуда санги сари бино

хоҳад шуд, чӣ мегӯяд. Ў гуфт, ки ҳар касе, ки бар ин санг афтад, пора-пора хоҳад шуд ва бар ҳар касе, ки ин санг афтад, ўро майда - майда хоҳад кард.

Чазои муайяншуда бояд ба мо аҳамияти қарзро нишон диҳад. Мо бояд он чизро, ки ваъда кардаем, иҷро кунем. Мо бояд аз ин огоҳ бошем.

Ба ин се саҳна назар карда, мо бояд беҳтар дарк кунем, ки чаро қарз муҳим аст. Ба нақшаи бодикқат таҳияшуда диққат диҳед — ба ҳамаи ҷузъиётҳое, ки соҳиби тоқзор пешакӣ андешида буд, то ҳама чиз ба таври дуруст ба роҳ монда шавад.

Аммо баъд ба эътирози бераҳмона назар кунед. Деҳқононе, ки тоқзорро кор мекарданд, ба соҳибаш ҳосилро надоданд, балки хизматгорон ва писари ўро куштанд.

Чазои муайяншударо ба ёд доред: бадӣ бояд қазо дода шавад. Дар хотир дошта бошед, ки Худованд ҳама чизро дар бораи ҳаёти шумо ва ҳаёти ман медонад — медонад, ки оё мо ба қарз ва масъулияти худ содиқ ҳастем ё не.

Сангеро, ки сарвари ҳаёти мо мебошад, дар хотир нигоҳ доред.